

Sygn. akt II Ka 979/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	p.o. sekr. sądowego Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale prokuratora Anny Suchomskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2022 r.

sprawy **W. L.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 19 października 2021 r. sygn. akt II K 338/20

wyrok uchyla i sprawę W. L. przekazuję Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 979/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 19.10.2021 r. sygn. akt II K 338/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zarzuty wskazane w apelacjach prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony W. L. nie popełnił zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego prowadzi do przyjęcia odmiennej oceny; - obraza art. 7 KPK, poprzez materiał dowodowego w sposób sprzeczny z logiką i doświadczeniem życiowym poprzez uznanie, że zatrzymanie się oskarżonego na skutek hamowania 30 cm w głąb pasów dla pieszych (oskarżony wjechał przednimi kołami na pasy) nie daje podstaw ku temu, by stwierdzić, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, w sytuacji, gdy wobec śliskiej nawierzchni a także ciemnej i mglistej chwili zdarzenia kierowca winien dostosować swój styl jazdy w taki sposób, by móc zatrzymać się w bezpiecznej odległości od przejścia dla pieszych; - obraza art. 7 KPK w postaci oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z logiką i doświadczeniem życiowym w postaci uznania, że wyjaśnienia oskarżonego nie wystarczają do skazania, skoro 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>wskazał on, że na skutek hamowania zatrzymał się przednimi kołami na przejściu dla pieszych, co samo w sobie przesądza o dostosowania prędkości do warunków na drodze;</p> <p>- obraza art. 19 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 177 ust. 1 KK w postaci uznania, że kierujący, który porusza się w pobliżu przejścia dla pieszych na oblodzonej nawierzchni nie musi jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem a zatem może zatrzymać się na skutek hamowania 30 cm w głąb pasów dla pieszych.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obie apelacje są zasadne i zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Zgodzić się należy z autorami apelacji, że ocena dowodów jaką zaprezentował sąd I instancji nie spełnia wymogów art. 7 kpk, a ustalony na jej podstawie stan faktyczny razi dowolnością.</p> <p>Wbrew opinii wyrażanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd meriti dysponował wystarczającymi dowodami wskazującym, iż W. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Faktem jest, że bezpośrednio po zdarzeniu, na jego miejscu nie zabezpieczano żadnych śladów, jednakże biorąc pod uwagę, że nie doszło do kontaktu pomiędzy pokrzywdzonym, a autem kierowanym przez oskarżonego należy wątpić, że ślady takie w ogóle mogły powstać. W sprawie natomiast zebrano dość obszerny</p>		

materiał w postaci osobowych źródeł dowodowych (wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków), które w sposób nie podlegający dyskusji wskazują, że oskarżony dopuścił się naruszenia zasad w ruchu drogowym czego skutkiem było powstanie u P. K. obrażeń ciała skutkujących rozstrojem zdrowia powyżej 7 dni. I tak niewiarygodnie brzmią wyjaśnienia oskarżonego jakoby pokrzywdzony wbiegł na przejście dla pieszych ze swoim psem, a gwałtowny manewr z jego strony skutkujący upadkiem był wynikiem próby złapania psa przed nadjeżdżającym samochodem oskarżonego. Twierdzeniom tym przeczą nie tylko konsekwentne zeznania pokrzywdzonego, ale również zeznania M. Z., który twierdził, że P. K. (będący jego sąsiadem) nie biegł, poruszał się spokojnym krokiem, natomiast jego upadek spowodowany był doskoczeniem od zbliżającego się samochodem oskarżonego, co wynikało z obawy, że może zostać przez niego potrącony. Ponadto, obecna bezpośrednio po zdarzeniu świadek J. D. pośrednio potwierdza powyższą wersję, albowiem została ona przekazana jej przez leżącego na przejściu dla pieszych P. K.. Z uzasadnienia wyroku właściwie wynika, że takie też ustalenia czyni sąd I instancji, jednakże uznaje, iż mogło to być wynikiem błędnej oceny zaistniałej sytuacji przez pokrzywdzonego, ponieważ nie można wykluczyć, że przy braku z jego strony jakichkolwiek działań i tak nie doszłoby do kontaktu z samochodem. Ten jednak sposób rozumowania nie zyskał akceptacji Sądu Okręgowego, albowiem przyjęć należało, iż pomiędzy działaniem oskarżonego polegającym na nieumyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa

w ruchu drogowym, a skutkiem w postaci naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonego, istniał związek przyczynowy rodzący odpowiedzialność za czyn z art. 177§1 kk.

I tak do samego zdarzenia doszło na przejściu dla pieszych, przy zbliżaniu się, do którego kierujący pojazdem jest zobowiązany zachować szczególną ostrożność, zmniejszyć prędkość, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszego znajdującego się na tym przejściu, albo na nie wchodzącego i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na tym przejściu albo wchodzącemu na to przejście (art. 26 ust. 1 prawo o ruchu drogowym). Natomiast definicja „szczególnej ostrożności” zawarta jest w art. 2 pkt 22 prawa o ruchu drogowym, zgodnie z którą nakłada ona na kierującego zwiększenie uwagi i dostosowanie zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Z kolei art. 19 ust. 1 obliguje kierującego pojazdem do jechania z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem m. in. warunków w jakich ruch się odbywa, w tym stanu i widoczności drogi i warunków atmosferycznych. Odnosząc wskazane wyżej reguły zachowania do realiów przedmiotowej sprawy nie można uznać, że oskarżony uczynił im zadość.

Do samego zdarzenia doszło na środku drogi, na przejściu dla pieszych. Nie bez znaczenia jest również to, że pokrzywdzony poruszał się z lewej strony oskarżonego, tak więc w

czasie dojeżdżania oskarżonego do przejścia dla pieszych zdążył już przebyć znaczną jego część. Tak więc, przy założeniu, że oskarżony właściwie obserwowałby znajdujące się przed nim przejście dla pieszych, miałby pełne możliwości aby zauważyć na nim pieszego i z odpowiednim wyprzedzeniem podjąć działania, aby umożliwić mu bezpieczne przechodzenie jezdni. Skoro oskarżony, pomimo podjętego manewru hamowania nie zdołał się zatrzymać przed przejściem dla pieszych (różne osoby wskazywały, że wjechał na pasy od 30 do 50 cm), to uznać należy, że po pierwsze: właściwie nie obserwował drogi, w tym przejścia dla pieszych, do którego się zbliżał, a po drugie: poruszał się ze zbyt dużą prędkością uniemożliwiającą podjęcie skutecznych manewrów obronnych. W tej sytuacji naturalną i racjonalną jest reakcja pokrzywdzonego, który widząc pojazd zbliżający się do przejścia dla pieszych, podjął działania zmierzające do uniknięcia potrącenia go przez auto, czego skutkiem był upadek na podłoże i doznanie urazu kręgosłupa. Przy czym nie ma tu znaczenia – wbrew stanowisku wyrażanemu przez sąd I instancji – że nie ma pewności, czy przy braku reakcji ze strony oskarżyciela posiłkowego doszłoby faktycznie do jego kolizji z samochodem. Istotne bowiem, że niewłaściwe, niezgodne z zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym zachowanie oskarżonego wywołało, w pełni uzasadnioną reakcję pokrzywdzonego, co pozwala uznać, że zaistniał adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zawinionym nieumyślnie działaniem W. L., a skutkiem w postaci uszkodzenia ciała pokrzywdzonego.

Wniosek	
- wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zasadność zarzutów warunkowała uznanie wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Przy ponownym rozpoznaniu sąd w całości przeprowadzi postępowanie, a przy ocenie dowodów będzie miał na względzie uwagi i wskazania zawarte we wcześniejszej części uzasadnienia.		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS